

HET REGEERINGSGRAAN.
De voorraadschuur der Nederlandsche regeering: meer dan duizend lichters met regeeringsgraan in de Waalhaven te Rotterdam. *(foto „Rembrandt").*

EEN PRIJSUITDEELING.
In de groote zaal van den Dierentuin te Den Haag heeft verleden week de prijsuitdeeling plaats gehad aan de kinderen van de aldaar gevestigde Belgische school. Tal van autoriteiten waren aanwezig. Wij geven hierboven een groep van kinderen met de wapens der Belgische provincies. *(foto „Rembrandt").*

Vervolg van pag. 11.

„Dat ben ik ook niet van plan," ging Barend onverstoorbaar voort. „Ze heeft me allang over trouwen gesproken. Eergisteren zei ze nog: „Bernard, (zoo noemt ze me) wanneer gaan we nu trouwen?" „Kindlief," zei ik, „heb nog geduld. Mijn trots verbiedt me te trouwen in dit apenpakje . . . ."

„'t Pakje doet toch niets ter zake," merkte Strijbosch onschuldig op. „Al draagt een aap een gouden ring, hij is en blijft een leelijk ding!"

Barend de Keizer keek den oud-gediende woedend aan, wilde tegen hem uitvallen, doch bedacht zich en ging kalm voort:

„Ik zei tegen mijn meisje, als ik je trouw, moet ik je waardig zijn; wacht dus nog een paar maanden tot ik reserve-luitenant ben . . . wat scheelt jou . . . .?"

Die vraag gold Van Zanten, die zich in allerlei bochten wrong, hoestende, proestende en kuchende. Een slok bier was hem in het verkeerde keelgat geschoten.

„W-a-c-h-t even . . . uche! uche! . . . Ik ben . . . uche . . . dadelijk tot je dienst!" stootte hij eindelijk bij tusschenpoozen uit. „Zeg, De Keizer, je moet voortaan een beetje voorzichtiger wezen. Ik heb een zeer gevoelige constitutie en die leugens waren me te straf, die kon ik niet verdouwen. Ik ben er warempel misselijk van geworden. Ik ga wat op mijn krib liggen, want ik voel me niks lekker." Dat Barend de Keizer een leugenaar genoemd werd, kon hem al weinig meer schelen, daaraan was hij gewoon geraakt, maar dat Van Zanten beweerde misselijk te worden van zijn verhaal, dat vond hij een beleediging, die hij niet beter wist te wreken, dan door den volgenden dag een brief te toonen van juffrouw Mimi Engelman, waar de liefde duimen dik van afdroop.

„Nou is de kous af," mopperde Van Zanten. „Daar moeten we toch eens een schotje voor steken. Zoo'n geraffineerde leugenaar!"

„Hoe?" vroeg Strijbosch. „Je kunt eerder een visch het drinken afleeren, dan Lebaudy zijn liegen!"

„Ik heb een idee," zei Harsveld. „'t Zit nou nog achter in mijn kop, maar 't komt gauw naar voren. Kijk eens, hier," en hij haalde een vel royaal postpapier te voorschijn met het hoofd „Mr. Dingemans, advocaat en procureur."

„Wat beteekent dat velletje papier?" vroeg Van Zanten.

„Wel ik ben op kantoor bij Mr. Dingemans en op dit papier tiep ik zijn brieven, daarom staat zijn naam in 't hoofd hierboven, snap-je?"

„Ja, dat snap ik. Maar ik snap niet welk verband er is tusschen de leugens van Lebaudy en jouw baas!" antwoordde Van Zanten.

„Niet vleiend voor jouw doorzicht! Maar laten we naar het bureau gaan, dan zul je het begrijpen. Of neen, blijven jelui maar hier. Ik zal 't alleen wel klaarspelen."

Harsveld liep het bureau binnen, waar alleen een fourier druk aan het werk was. Aan het andere eind van het vertrek op een tafel stond een schrijfmachine. Met de ervarenheid van een geroutineerden typist begon Harsveld de machine te bewerken en na verloop van vijf minuten kwam hij weer in de cantine terug met een getiepten brief van den volgenden inhoud:

Den Heer B. de Keizer.
Mil. 4e Reg. Inf. 1e Bat. 2e comp.

Mijnheer,

In opdracht van onze cliënte, mejuffrouw Engelman, deelen we u mede dat haar ter oore gekomen is, dat zich in uw bezit een van haar portretten bevindt, waarop door U haar handteekening is vervalscht;

dat gij U voorts veroorloofd hebt op een publieke plaats over haar te spreken op een wijze die haar goeden naam in gevaar brengt.

Onze cliënte beweert beslist tot op heden van uw bestaan volkomen onkundig te zijn geweest en waar Uw handelingen zoowel haar maatschappelijke positie als haar eer in gevaar brengen, heeft ze ons opgedragen U het volgende voorstel te doen: Overtuigd dat slechts onbezonnenheid en geen kwade trouw de drijfveer van Uw handelingen is, wil ze zich tevredenstellen met een schrijven Uwerzijds waarin U schuld bekent en Uw spijt betuigt over het voorgevallene, benevens met een gift van vijfentwintig gulden voor het Steuncomité of een ander liefdadig doel.

Mocht U evenwel hiertoe niet genegen zijn, dan luidt onze opdracht een aanklacht tegen U in te dienen wegens laster, valschheid in geschrifte en het aanranden van den goeden naam onzer cliënte.

Een en ander wordt binnen acht dagen verwacht ten kantore van

(De naam was onleesbaar).

Toen den volgenden morgen de facteur aan Barend de Keizer een brief bracht, was er een algemeen gemeesmuil op de chambrée.

„Alweer 'n brief van je meissie, Barend?" vroeg er een.

„Sjongens, sjongens! Drukke dienst!"

„Kerel, wat scheelt er aan?" roept opeens Van Zanten. „Je ziet wit van schrik? Slechte tijding ontvangen van de varkens of de andere familie?"

„Van Zanten, schei uit," zuchtte Barend. „Ik zit in de penurie! Ik . . . . ik weet niet wat ik doen moet. Op m'n woord!"

„Kan ik je soms helpen?" huichelde Van Zanten.

„Neen 't is over een rechtszaak! Wist ik maar wie mij raad kon geven?"

„Rechtszaak?" herhaalde Van Zanten. „Da's werk voor den brigges: die heeft wel eens een advocaat de hand gegeven! Hier, Harsveld, geld voor je te verdienen. Lebaudy heeft je rechtskundigen bijstand noodig."

„Wat is er aan de hand, De Keizer?" vroeg de aangeroepene met doodonschuldig gezicht.

Barend gaf hem stilzwijgend den brief.

Harsveld las het epistel, dat hij zelf getiept had, wel driemaal over, zette toen een wijsgeerig gezicht en zei:

„Hm! Ik begrijp er alles van . . Juffrouw Mimi heeft genoeg van je. Misschien heeft ze nu een baron aangeklampt en wil ze zich van jou ontslaan. Niet toegeven hoor. Dat is chantage." „Da's te zeggen," stotterde Barend, „eigenlijk niet, weet je, want . . . . ehem . . . . ze heeft me die foto nooit gegeven."

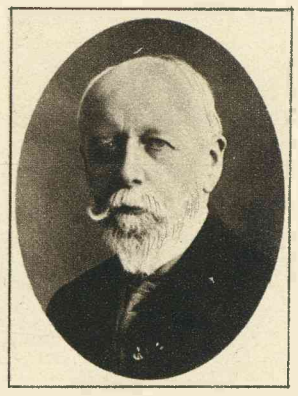
„Loop rond," zei Harsveld, op verbaasden toon. „Je hebt me zelf haar handteekening laten zien?" „Ik ben een vervloekte gek," mopperde Barend. „Ze heeft me die foto nooit gegeven, en ze heeft me ook nooit geschreven. Om je eerlijk te zeggen . . . . ik . . . . ken haar niet eens!"

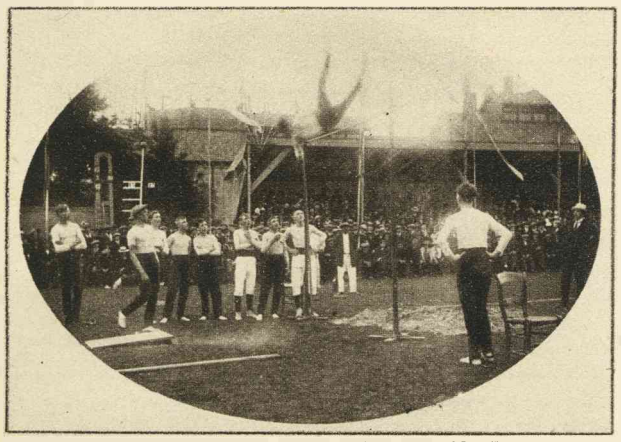
PROF. DR. H. JORDAN.

H. A. MEYER.

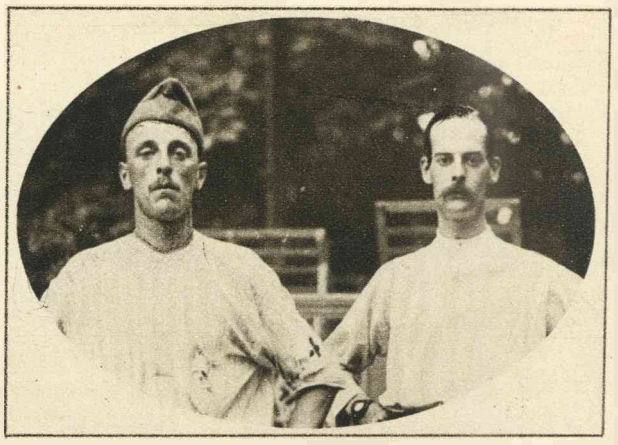
LAURENT POLLS. †
Dr. H. JORDAN te Utrecht, is benoemd tot buitengewoon Hoogleeraar in de Wis- en Natuurkunde aan de Universiteit aldaar. — De heer H. A. MEYER te Emmen hoopt 21 Aug. a.s. zijn 102en verjaardag te vieren. — Op 70-jarigen leeftijd is te Maastricht overleden de heer LAURENT POLLS, oud-gemeenteraadslid, Officier van de Oranje Nassau-orde en Officier van de Académie française.

SPORTFEEST TE FRANEKER.
Te Franeker is op 4 Aug. j.l. een sportfeest gehouden, dat in alle deele als geslaagd kan worden beschouwd. Wij geven hier een lid der Gymn. vereeniging „Olympia" bij een 2.85 M. hoogen sprong.

NIEUWE TRANSPORT-AUTOMOBIELEN VOOR HET LEGER.
Door de firma Englebert te 's-Gravenhage zijn er 15 nieuwe transport-automobielen voor het leger geleverd. De auto's hebben flinke afmetingen, zoodat er een groote hoeveelheid fourage enz. tegelijk kan worden vervoerd. *(foto Sijes.)*

WANDELING LEIDEN—HOEK VAN HOLLAND.
De vorige week is er een wandeling georganiseerd Leiden—Hoek v. Holland en terug, afstand totaal ruim 73 K.M. Eerstaankomenden waren de heeren J. N. Bols (militair) en B. J. Klok (burger) die den afstand in 10 uur hadden afgelegd, dus ruim 7 K.M. per uur hadden geloopen. *(V.F.B.)*